

Arrest

**nr. 105 479 van 20 juni 2013
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 februari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat E. STESENS en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 28 maart 2011 en heeft zich vluchteling dezelfde dag verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 23 november 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 24 februari 2012.

1.3. Op 9 januari 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 10 januari 2013 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Kampirak, gelegen in het district Dahana-I-Ghuri, provincie Baghlan. U verklaarde op het moment van uw asielaanvraag minderjarig te zijn en ongehuwd. U ging tot de zevende graad naar school en werkte als arbeider in de huizenbouw en als landbouwer.

Als vertaler-tolk voor het Amerikaanse leger liep uw broer in het vizier van de taliban. Ook jullie stamleden zagen het werk van uw broer voor de ongelovigen als een belediging voor jullie stam. Nadat zijn contract was afgelopen kwam uw broer uit Kabul terug huiswaarts, op 19 jaddi 1389 (27 december 2010 volgens de Gregoriaanse kalender). Een dag later kreeg hij al snel het bezoek van J.(...) om zich te melden bij M.(...) S.(...). Enkele dagen later vonden jullie het onthoofde lichaam van uw broer, met een brief dat niemand naar de politie mocht gaan. Enkele dagen later besliste u toch de moord te gaan aangeven bij het districtshuis van Dahana-I-Ghuri, in het bijzijn van enkele ouderen van uw dorp. Op de terugweg werd u echter tegengehouden door de taliban waarna u in elkaar werd geslagen. U belandde enkele dagen in het ziekenhuis van Puli Khumri waarna u introk bij uw oom aldaar. Ondertussen zocht uw vader een smokkelaar voor u.

Uit vrees voor de taliban vertrok u op 6 dalwa 1389 (26 januari 2011 volgens de Gregoriaanse kalender) uit Afghanistan. Op 28 maart 2011 vroeg u asiel aan in België.

Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag legt u in verband met uw broers werk drie appreciatiebrieven neer van zijn werkgever en een aanbevelingsbrief en de briefomslag waarmee deze documenten u werden opgestuurd vanuit Afghanistan. Na het gehoor zond u nog drie foto's na van uw broer aan het werk.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen en de door u voorgelegde documenten dient te worden geconcludeerd dat u geen ernstige elementen aanbrengt die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in uw land van herkomst in de zin van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, gewijzigd door het Protocol van New York van 31 januari 1967 (verder: de Vluchtelingenconventie). U hebt evenmin ernstige elementen aangebracht die erop wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 a, b of c van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 in verband met de subsidiaire bescherming.

Er dient namelijk te worden vastgesteld dat u weinig geloofwaardige, vage en inconsistente verklaringen hebt afgelegd over de feiten die geleid hebben tot uw vlucht uit Afghanistan, waardoor er niet langer geloof kan worden gehecht aan uw vluchtrelaas.

*Ter ondersteuning van uw verklaringen legt u drie appreciatiebrieven en een aanbevelingsbrief neer van uw broers werkgever en drie foto's van uw broer op zijn werk. **Aan geen van deze documenten kan voldoende gewicht worden toegekend om zonder meer uw zaak te bewijzen.** Ten eerste kan uit geen enkel document afgeleid worden dat de man die wordt vernoemd en de man op de foto's uw broer is. Alhoewel u werd gevraagd op uw gehoor voor het CGVS om een foto van u en uw broer na te sturen (CGVS, p. 16), heeft u alleen enkele van uw zogenaamde broer nagestuurd. Op deze kan echter jullie bloedverwantschap niet worden afgemeten. Ten tweede gaat het hier om documenten die uiterst fraudegevoelig zijn. De drie appreciatiebrieven, de aanbevelingsbrief en de drie foto's van uw broer kunnen op zeer eenvoudige wijze worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven en er is geen mogelijkheid om er de authenticiteit van na te gaan. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten in het algemeen erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten en attesten (zie informatie in het administratief dossier). De documenten hebben bovendien geen rechtstreekse betrekking op de door u aangehaalde vervolging van uw persoon. De neergelegde documenten hebben daarom een zeer beperkte bewijswaarde, die moet worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen die betrekking hebben op de asielaanvraag. Uw verklaringen komen echter weinig plausibel over en vertonen een aantal belangrijke inconsistenties en incoherenties, zowel intern als met de neergelegde documenten.*

Vooreerst bent u er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat uw broer als tolk door het leven ging in Afghanistan en daardoor werd vermoord. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid dat u wordt geïdentificeerd door de taliban onderuit gehaald, aangezien u uw problemen volledig linkt aan de werkzaamheden van uw broer voor de buitenlanders. Zo is het opmerkelijk dat u, behalve "vertalen en werken voor Amerikanen en Afghanen", helemaal niets kan vertellen over het werk dat uw broer uitoefende (CGVS, p. 14-15). Het is weinig geloofwaardig dat u als jongere broer niet meer weet over het werk van uw oudere broer en hem niet meer over zijn job bij de Amerikaanse troepen vroeg, wanneer die eenmaal thuis was gekomen. In een Afghaanse context zou uw broer namelijk een hoog profiel hebben gehad, die aan weinig Afghanen is gegeven. Verwacht mag worden dat uw broer

daar, eenmaal thuis, uitvoerig over zou hebben gepraat. En hoewel u verklaart dat hij woonde en werkte in Kabul, weet u bijvoorbeeld niet in welke basis hij werkzaam was en kan u geen naam geven van een soldaat (CGVS, p. 15). Ook verklaart u niet te weten met welke Amerikanen uw broer samenwerkte (CGVS, p. 23). Nochtans staat op de certificaten die u neerlegt de naam van de basis meermaals geschreven. Verwacht kan worden dat u meer kan vertellen over het werk van uw broer, zeker omdat zijn werk aan de basis ligt van uw vlucht uit Afghanistan. De vaststelling dat u nauwelijks informatie kan geven over uw broers werkzaamheden en die bovendien nog eens coherent blijkt te zijn, versterkt de ongeloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Vervolgens moet worden opgemerkt dat uw asielaansluiting in zijn geheel weinig plausibel overkomt. Zo is het weinig geloofwaardig dat uw broer, indien hij daadwerkelijk werkzaam zou zijn geweest voor de buitenlandse troepen, zich in de Afghaanse context zomaar zou zijn gaan aanmelden bij de taliban. Het is weinig geloofwaardig dat uw broer niet zou hebben geweten wat de consequenties zouden zijn van die daden. Uw gezin wist namelijk reeds lange tijd dat uw broers werkzaamheden slecht werden onthaald bij jullie stamleden (CGVS, p. 18) en bovenal verklaart u ook dat uw broer vooraf wist dat M.(...) S.(...) een talib was (CGVS, p. 19-20). Het is dan ook weinig geloofwaardig dat uw broer zomaar zijn dood zou zijn tegemoet gestapt. Vervolgens lijkt het weinig geloofwaardig dat de taliban u in leven zou hebben gelaten nadat ze u met de klachtbrief tegenhielden op weg van het districtscentrum naar huis (CGVS, p. 22). Via de brief die ze hadden achtergelaten op het onthoofde lijk van uw broer, had men namelijk laten weten dat de verklikker hetzelfde lot zou ondergaan (CGSV, p. 18). Het is dan ook onwaarschijnlijk dat de talibs, nadat ze eerder uw broer al hadden onthoofd, ervoor zouden terugdeinzen met u hetzelfde te doen. In de plaats daarvan zouden deze talibs echter uw leven hebben gered door u, nadat ze u op 20 minuten wandelen van de baan bewusteloos hadden geslagen, opnieuw op de baan te leggen. Op die manier zou u eenvoudig kunnen worden gevonden en opgepikt door aankomende wagens die u vervolgens naar het ziekenhuis zouden kunnen brengen. Het is weinig geloofwaardig dat de taliban zo een groot mededogen zou hebben met haar vijanden. Daar aansluitend lijkt het weinig aannemelijk dat de taliban u bij die ontmoeting ook niets zouden hebben toegesnuurd of hebben gezegd (CGVS, p. 21).

Ten slotte springen een aantal **inconsistenties** in het oog tussen uw verklaringen, waardoor de geloofwaardigheid van uw asielmotieven nog verder wordt ondermijnd. Zo verklaart u enerzijds dat uw stamleden negatief reageerden op de werkzaamheden van uw broer (Gehoor CGVS, p. 18) om vervolgens aan te halen dat er maar zes mensen op de hoogte waren van die werkzaamheden, uw moeder, uw vader, uw tante, uw oom, de schoonbroer van uw vader en uzelf (Gehoor CGVS, p. 20). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid poogt u deze te verklaren met een nieuwe tegenstrijdigheid. Volgens u zouden er namelijk maar acht huizen staan in uw dorp (Gehoor CGVS, p. 20), terwijl u aan het begin van uw gehoor aanhaalde dat er 500 tot 600 families in uw dorp wonen (Gehoor CGVS, p. 5).

Uw vage, ongeloofwaardige en niet aannemelijke antwoorden laten niet langer toe om geloof te hechten aan uw verklaring dat u door de taliban werd geïnterviewd. Gezien deze ingeroepen vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn bevonden, kunnen zij geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de Vluchtelingenconventie of de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging hebt in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in art. 48/4, § 2, a of b van de Vreemdelingenwet.

U bracht geen andere feiten aan die een gegronde vrees voor vervolging uitmaken in de zin van de Vluchtelingenconventie of die zwaarwegende gronden uitmaken om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in art. 48/4, § 2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook, zoals bepaald in art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet, een beschermingsstatus krijgen op basis van de algemene situatie in zijn regio van herkomst.

U verklaart uit de provincie Baghlan afkomstig te zijn. Momenteel lopen burgers in de provincie Baghlan een reëel risico op ernstige schade in de vorm van ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. **U kunt de onveilige situatie in de provincie Baghlan echter vermijden door u te vestigen in Kabul.**

Bij evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In

casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkbaar verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Voor wat betreft de redelijkheid van een intern vluchtalternatief dient verder te worden opgemerkt dat, volgens het UNHCR, voor mannelijke alleenstaanden en gezinnen de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) vervalt indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (zie informatie die toegevoegd werd aan uw administratief dossier). Op basis van uw verklaringen concludeert het CGVS dan ook dat u, als alleenstaande volwassen man zonder kinderen (CGVS, p. 2.) in de mogelijkheid verkeert een veilig en redelijk vestigingsalternatief te vinden in de stad Kabul. U bent een volwassen man die tot de etnische groep der Hazara behoort, waarvan een kwart van de bevolking van Kabul deel uitmaakt. Daarenboven bent u tot de zevende graad naar school geweest en spreekt u Dari (CGVS, p. 4), een van de twee landstalen van Afghanistan. Ook beschikt u als voormalig arbeider in de bouwsector (CGVS, p. 5) over een professionele vaardigheid die u een inkomen kan bezorgen in Kabul. Bovendien toonde u als alleenstaande volwassene het initiatief en het vermogen om in moeilijke omstandigheden naar een Westers land te reizen. Er dient dan ook te worden besloten dat de stad Kabul een alternatief kan vormen voor uw terugkeer naar de provincie Baghlan en dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kon, en bij een terugkeer naar Afghanistan, kan onttrekken door zich in de hoofdstad te vestigen. **Er kan dan ook redelijkerwijs besloten worden dat u zich bij terugkeer naar Afghanistan kunt vestigen in de stad Kabul.**

Overeenkomstig de beslissing van de Dienst Voogdij van 24/08/2011 betreffende de medische test tot vaststelling van de leeftijd overeenkomstig de artikelen 3 § 2,2°, 6 § 2, 1° ; 7 en 8 § 1 van titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Programmawet van 24 december 2002 gewijzigd bij de Programmawetten van 22 december 2003 en 27 december 2004, tonen de resultaten van de medische test aan dat u op dat moment minstens 21,3 jaar was. Daarom kunt u niet worden beschouwd als minderjarige. Bijgevolg kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast.

De door u voorgelegde documenten werden reeds besproken en kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept werd in bijlage aan het administratief dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de rechtspraak van de Raad van State van 25 september 1986 nr. 26.933, de artikelen 8 en 14 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing niet of althans onvoldoende met redenen is omkleed en dat hieruit geenszins blijkt dat er een afweging is gemaakt tussen zijn belangen enerzijds en deze van de Staat anderzijds terwijl het belang van de staat bij de maatregel nihil is en integendeel de schade die aan verzoeker zou worden berokkend enorm is. Verzoeker vervolgt dat de middelen tegen de overwegingen in hun geheel genomen, artikel 62 van de vreemdelingenwet, de rechtspraak van de Raad van State, artikel 8 juncto artikel 14 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen stellen dat de motivering in feite en in rechte afdoende moet zijn en dat uit alle motieven zelf moet blijken dat de overheid effectief heeft afgewogen of een evenredigheid bestaat tussen de motieven en de door de maatregel veroorzaakte gevolgen. Verzoeker stelt dat op geen enkele wijze blijkt dat zijn verklaringen niet met de waarheid zouden overeenstemmen en dat niet vergeten mag worden dat hij zeer traumatische gebeurtenissen heeft meegemaakt waardoor bepaalde feiten bewust worden verdrongen, het ophangen van een coherent verhaal bijzonder moeilijk is geworden en het vergeten van details in die omstandigheden dan ook volkomen aannemelijk en menselijk is. Vervolgens onderneemt hij een poging om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Wat de subsidiaire bescherming betreft, voert verzoeker aan dat niet wordt getwijfeld aan zijn Afghaanse afkomst en dat uit de Memorie van Toelichting bij de “Wet” blijkt dat het voldoende is dat wordt aangetoond dat de algemene situatie bedreigend is voor de gehele bevolking van een land, en dat het begrip willekeurig geweld wijst op een algemene situatie en niet verzoenbaar is met het feit dat wie zich hierop beroept zou moeten aantonen dat hij persoonlijk een reëel risico zou lopen. Volgens verzoeker bevestigen alle recente rapporten dat een terugkeer naar Afghanistan in het algemeen niet veilig is. Uit de guidelines van UNHCR blijkt ook dat het aantal veiligheidsincidenten zelfs nog is toegenomen. Bovendien blijkt uit een presentatie van UNHCR van januari 2009 dat vooral kinderen heel erg kwetsbaar zijn voor de verschillende aspecten van de langdurige instabiliteit in Afghanistan. Het Afghaanse consulaat te Nederland bevestigde in een brief dd. 5 november 2008 zelfs dat Afghanistan tegen een gedwongen terugkeer is nu er onvoldoende faciliteiten voor opvang en geen garanties voor een aanvaardbaar bestaan zijn voor terugkerende vluchtelingen, aldus nog verzoeker, die hier nog aan toevoegt dat bovendien uit diverse recente rapporten blijkt dat het gewapend conflict een weerslag heeft op de ganse Afghaanse bevolking en er slechts weinig mensen door het gewapend conflict gespaard worden. Het hoeft volgens verzoeker dan ook geen betoog dat een jongen, welke als minderjarige in België arriveerde, bij terugkeer naar Afghanistan een spreekwoordelijke vogel voor de kat is. Verzoeker vervolgt dat het verder duidelijk is dat tevens de armoedetoestand in Afghanistan de schending van de mensenrechten verergert. Daarnaast is verzoeker de mening toegedaan dat de subsidiaire bescherming beoordeeld dient te worden ten aanzien van de plaats waarvan hij afkomstig is en niet ten opzichte van Kabul, waar overigens geen enkel familielid verblijft.

Verzoeker besluit dat de motieven van de bestreden beslissing niet evenredig zijn en zelfs in wanverhouding met het gestelde doel, en op onevenredige wijze zijn rechten aantasten en in verdere orde zijn leven en vrijheid in gevaar kunnen brengen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit het zorgvuldigheidsbeginsel en de fundamentele rechten van de mens zoals die blijken uit het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing nalaat een passende belangenafweging te maken en dat geen enkele feitelijke omstandigheid in aanmerking werd genomen. Volgens verzoeker blijkt uit uniforme informatie dat de veiligheidssituatie in Afghanistan alarmerend is en hij meent dan ook dat hij bij een terugkeer naar zijn land het slachtoffer zal worden van gewelddaden en dat zulks indruist tegen de principes van een rechtsstaat en in het bijzonder tegen artikel 3 EVRM. Hij wijst er in dit verband op dat ook UNHCR

oordeelt dat een terugkeer naar Afghanistan, zonder dat er aldaar kan worden teruggevallen op familiebanden, een schending van artikel 3 EVRM inhoudt.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) aan geen van de door hem ter staving van zijn verklaringen neergelegde documenten voldoende gewicht kan worden toegekend om zonder meer zijn zaak te bewijzen daar uit geen enkel document kan afgeleid worden dat de man die wordt vernoemd en de man op de foto's zijn broer is, het daarenboven om documenten gaat die uiterst fraudegevoelig zijn en er geen enkele mogelijkheid is om de authenticiteit ervan na te gaan en de documenten bovendien geen rechtstreekse betrekking hebben op de door hem aangehaalde vervolging van zijn persoon, (ii) hij nauwelijks informatie kan verstrekken over zijn broers werkzaamheden en hij er derhalve niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat zijn broer als tolk door het leven ging in Afghanistan en daardoor werd vermoord, waardoor tevens de geloofwaardigheid van zijn bewering dat hij door de taliban wordt gevisieerd onderuit wordt gehaald aangezien hij zijn problemen volledig linkt aan de werkzaamheden van zijn broer voor de buitenlanders, (iii) het weinig geloofwaardig is dat zijn broer, indien hij daadwerkelijk werkzaam zou zijn geweest voor de buitenlandse troepen, zich in de Afghaanse context zomaar zou zijn gaan aanmelden bij de taliban daar het weinig geloofwaardig is dat zijn broer niet zou hebben geweten wat de consequenties zouden zijn van die daden, (iv) het tevens weinig geloofwaardig is dat de taliban zo een groot mededogen zou hebben met haar vijanden en verzoeker in leven zou hebben gelaten nadat ze hem met de klachtenbrief tegenhielden op weg van het districtscentrum naar huis en hem op 20 minuten wandelen van de baan bewusteloos hadden geslagen vermits men via de brief die ze hadden achtergelaten op het onthoofde lijk van zijn broer had laten weten dat de verklikker hetzelfde lot zou ondergaan en het daarbij aansluitend weinig aannemelijk lijkt dat de taliban hem bij die ontmoeting ook niets zou hebben toegesnuwd of hebben gezegd, (v) hij enerzijds verklaart dat zijn stamleden negatief reageerden op de werkzaamheden van zijn broer, terwijl hij anderzijds aanhaalt dat er maar zes mensen op de hoogte waren van die werkzaamheden, namelijk zijn moeder, zijn vader, zijn tante, zijn oom, de schoonbroer van zijn vader en hijzelf, en hij deze tegenstrijdigheid poogt te verklaren met een nieuwe tegenstrijdigheid, namelijk dat er maar acht huizen staan in zijn dorp, waar hij aan het begin van zijn gehoor aanhaalde dat er 500 tot 600 families in zijn dorp wonen, (vi) hij de onveilige situatie in de provincie Baglan kan vermijden door zich te vestigen in Kabul, waar voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en (vii) uit de beslissing van de Dienst Voogdij van 24 augustus 2011 blijkt dat de resultaten van de medische tests tot vaststelling van zijn leeftijd aantonen dat hij op dat moment minstens 21,3 jaar was zodat hij niet kan worden beschouwd als minderjarige.

2.3.2. Daargelaten de vraag of verzoeker kan worden gevolgd waar hij in het eerste middel stelt dat uit alle door hem opgesomde normen voortvloeit dat de motivering afdoende moet zijn, stelt de Raad vast dat verzoeker met deze uiteenzetting enkel en alleen de schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht beoogt aan te tonen. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 9 januari 2013 (CG nr. 1113823), op motieven moet steunen

waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3.3. In de mate verzoeker aanhaalt dat uit de bestreden beslissing geenszins een afweging blijkt tussen zijn belangen enerzijds en deze van de staat anderzijds, dat de bestreden beslissing disproportioneel is en dat de motieven van de bestreden beslissing niet evenredig zijn en zelfs in wanverhouding met het gestelde doel, en op onevenredige wijze zijn rechten aantasten en in verdere orde zijn leven en vrijheid in gevaar kunnen brengen, benadrukt de Raad dat zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen slechts gemachtigd is om een vreemdeling als vluchteling te erkennen indien wordt aangetoond dat hij beantwoordt aan de omschrijving gegeven in artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. De subsidiaire bescherming kan slechts worden toegekend indien voldaan is aan de voorwaarden vervat in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland resorteert derhalve niet onder voormelde zeer specifieke declaratieve bevoegdheid. De commissaris-generaal alsook de Raad zou zijn bevoegdheid te buiten gaan mocht hij een vreemdeling die niet aan de in deze verdragsbepaling of voornoemde artikelen van de vreemdelingenwet vervatte voorwaarden voldoet, toch als vluchteling erkennen of hem de subsidiaire bescherming toekennen omdat de gevolgen van een weigering voor hem buiten verhouding zouden zijn tot het voordeel ervan voor de "Staat".

In zoverre verzoeker de rechtspraak van de Raad van State alsook artikel 8 juncto artikel 14 van het EVRM betreft in zijn betoog, kan de Raad slechts vaststellen dat hij niet de minste toelichting geeft op welke wijze de bestreden beslissing zou ingaan tegen deze rechtspraak of in welke opzicht de bestreden beslissing met schending van de aangehaalde artikelen zou zijn genomen. Bij ontstentenis van enige toelichting is dit onderdeel van het eerste middel onontvankelijk.

2.4. De Raad kan na lezing van het administratief dossier enkel vaststellen dat verzoekers verklaringen met betrekking tot de feiten die hebben geleid tot zijn vlucht uit Afghanistan over de hele lijn vaag, onduidelijk en inconsistent zijn en besluit dan ook in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat deze verklaringen niet toelaten enig geloof te hechten aan zijn bewering door de taliban te worden gevisieerd.

2.4.1. De Raad benadrukt dat in het kader van de asielprocedure de asielzoeker een verantwoordelijkheid draagt, in die zin dat van hem wordt verwacht dat hij zo duidelijk en volledig mogelijk zijn asielmotieven weergeeft, zeker wat de feiten betreft die de kern van zijn asielrelaas raken. In casu linkt verzoeker zijn beweerdde problemen volledig aan de werkzaamheden van zijn broer voor de buitenlanders zodat redelijkerwijs van hem kan worden verwacht dat hij deze werkzaamheden kan toelichten. Zoals correct wordt aangehaald in de bestreden beslissing, kan verzoeker nagenoeg niets vertellen over het werk dat zijn broer uitoefende, behalve dat hij in Kabul als vertaler werkte voor Afghanen en Amerikanen (administratief dossier, stuk 3, p. 14-16). Het verweer in het verzoekschrift dat zijn broer hem niet wilde inlichten over wat zijn job precies inhield om zijn eigen veiligheid te waarborgen en ook verzoeker te beschermen, dat hij ook nooit op de hoogte werd gesteld van de plaats van tewerkstelling van zijn broer in Kabul en hijzelf bovendien Kabul nooit heeft bezocht zodat hij de stad niet kent, kan de Raad niet overtuigen. Er kan worden aangenomen dat verzoeker niet elk detail van het beroepsleven van zijn broer kent, doch niet dat hij op geen enkele vraag omtrent de job van zijn broer het antwoord kent. Van verzoeker, die stelt dat hij vreest voor zijn leven omwille van het beroep van zijn broer, mag worden verwacht dat hij zich inlicht over dit beroepsleven. Zijn gebrek aan kennis dienaangaande betreft de kern van zijn relaas en zet dan ook zijn geloofwaardigheid ernstig op de helling.

In zoverre verzoeker meent dat zijn asielrelaas tevens wordt ondersteund door de door hem voorgelegde documenten, waaronder foto's waarop zijn broer staat afgebeeld terwijl hij zijn job uitoefent en brieven van diens werkgever, en hij stelt dat uit deze documenten duidelijk een link blijkt tussen zijn broer en 'de buitenlanders', gaat hij voorbij aan de pertinente motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot deze documenten, waar terecht wordt geoordeeld als volgt: *"Ter ondersteuning van uw verklaringen legt u drie appreciatiebrieven en een aanbevelingsbrief neer van uw broers werkgever en drie foto's van uw broer op zijn werk. **Aan geen van deze documenten kan voldoende gewicht worden toegekend om zonder meer uw zaak te bewijzen.** Ten eerste kan uit geen enkel document afgeleid worden dat de man die wordt vernoemd en de man op de foto's uw broer is. Alhoewel u werd gevraagd op uw gehoor voor het CGVS om een foto van u en uw broer na te sturen (CGVS, p. 16),*

heeft u alleen enkele van uw zogenaamde broer nagestuurd. Op deze kan echter jullie bloedverwantschap niet worden afgemeten. Ten tweede gaat het hier om documenten die uiterst fraudegevoelig zijn. De drie appreciatiebrieven, de aanbevelingsbrief en de drie foto's van uw broer kunnen op zeer eenvoudige wijze worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven en er is geen mogelijkheid om er de authenticiteit van na te gaan. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten in het algemeen erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten en attesten (zie informatie in het administratief dossier). De documenten hebben bovendien geen rechtstreekse betrekking op de door u aangehaalde vervolging van uw persoon. De neergelegde documenten hebben daarom een zeer beperkte bewijswaarde, die moet worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen die betrekking hebben op de asielaanvraag. Uw verklaringen komen echter weinig plausibel over en vertonen een aantal belangrijke inconsistenties en incoherenties, zowel intern als met de neergelegde documenten." Gelet op deze vaststellingen oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat aan geen van de door verzoeker bijgebrachte documenten voldoende gewicht kan worden toegekend om verzoekers beweringen zonder meer te ondersteunen. Aan voorgelegde documenten kan inderdaad slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is zoals uitvoerig wordt toegelicht in de bestreden beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Dit klemt des te meer daar uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier (administratief dossier, landeninformatie: Subject Related Briefing "Afghanistan" "Corruptie en valse documenten" van 1 oktober 2010) blijkt dat aan Afghaanse documenten niet veel waarde kan worden gehecht daar corruptie bij het verkrijgen van documenten in Afghanistan wijdverbreid is en ook valse documenten eenvoudig en tegen relatief lage prijzen te koop zijn in Afghanistan en in Peshawar. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na een gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden.

2.4.2. Verzoeker geeft aan dat zijn broer zich niet vrijwillig aanmeldde bij de taliban doch hiertoe gedwongen werd. Volgens verzoeker is er in casu sprake van hetzij een missing in de vertaling door de tolk, hetzij inzake de interpretatie door de interviewer.

Andermaal overtuigt verzoeker niet in het minst. De Raad leest in het gehoorverslag als volgt: "(...) We hadden problemen van onze eigen stamleden. Het feit dat mijn broer voor de Amerikanen werkte zagen ze als een belediging voor de stam. Dat de zoon van H.(...) voor de ongelovigen werkte. We mochten niet meer toestaan dat hij naar het dorp kwam. Wanneer mijn broer terugkwam 19^e van Jadi 1389, de volgende dag, 20ste, kwam J.(...) naar ons huis. Hij sprak met mijn vader dat zijn zoon geïnviteerd is bij Mullah S.(...) vandaag nog! Ze verlieten het huis rond 12 uur s middags. (...) - J.(...) wie is dat? Ik ken hem niet - En Mullah S.(...)? Wij weten niets van hen. Misschien kende mijn vader hen, maar ik niet - **Dus uw broer ging zonder twijfel mee met een vreemde? Mijn vader kende J.(...), en die Mullah S.(...) kennen we niet bij juiste naam. Die kwam wel af en toe naar ons dorp om Osher te vragen. - talibanleiders worden toch steeds met Mullah genoemd? Ja – Dus uw broer wist dat hij meeding naar een talibanlid? Ja – Hij werkte voor de Amerikanen en hij ging vrijwillig mee naar een talibanlid? We hadden geen ervaring met zo een incident in gebied. En niemand behalve onze familie wist niemand dat mijn broer als vertaler werkte. Alhoewel mijn vader zei dat broer niet mocht gaan, ging hij toch. (...) – Waarom ging uw broer eigenlijk mee naar een taliban? We zeiden hem hetzelfde, dat hij zou worden vermoord. Hij zei dat hij ging gaan maar veilig zou terugkeren."** (administratief dossier, stuk 3, p. 18-20). Uit deze verklaringen blijkt, in tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift, ondubbelzinnig dat verzoekers broer vrijwillig zou zijn meegegaan naar de taliban, hetgeen in de door verzoeker geschetste context volstrekt ongeloofwaardig moet worden geacht, zoals wordt toegelicht in de bestreden beslissing.

Het louter ontkennen van deze verklaringen en de suggestie dat zijn gezegden tijdens het gehoor foutief zouden vertaald dan wel verkeerd zouden geïnterpreteerd zijn, is niet ernstig. De Raad dient na de lezing van het administratief dossier immers vast te stellen dat het gehoorverslag geen enkele indicatie of aanwijzing bevat waaruit kan worden afgeleid dat er zich tijdens het gehoor vertaal- en/of tolkproblemen zouden hebben voorgedaan. Voor de aanvang van het gehoor werd verzoeker gevraagd of hij de tolk begreep en werd hij erop gewezen dat hij eventuele problemen (betreffende de tolk of andere) diende te melden (administratief dossier, stuk 3, p. 1). Aan het einde van het gehoor kreeg verzoeker bovendien de gelegenheid om bijkomende opmerkingen te maken en er werd hem gevraagd

of hij nog iets wenste te vragen of toe te voegen aan zijn relaas (administratief dossier, stuk 3, p. 24). Verzoeker heeft evenwel geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot het verloop van het gehoor en de uitwisseling tussen de tolk en hemzelf. Evenmin werd er gewezen op moeilijkheden die zich tijdens het gehoor zouden hebben voorgedaan. De Raad kan dan ook slechts vaststellen dat niets erop wijst dat er zich taal- of vertalingsproblemen dan wel interpretatieproblemen zouden hebben voorgedaan. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, zijn verzoekers verklaringen overigens duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Het is niet ernstig om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetisch te stellen dat verzoekers verklaringen verkeerd werden vertaald of geïnterpreteerd. In acht genomen wat voorafgaat, toont verzoeker geenszins aan dat er in casu sprake zou zijn geweest van communicatieproblemen, noch dat de kwaliteit of de betrouwbaarheid van de vertalingen gehypothetiseerd zou zijn. Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat het gehoorverslag geen correcte weergave zou zijn van het verloop van het gehoor, noch dat de vaststellingen van de bestreden beslissing hierin geen grondslag zouden kunnen vinden.

2.4.3. Voorts merkt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht op dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen waar hij beweert dat de taliban, die eerder zijn broer al zou hebben onthoofd, verzoekers leven zou hebben gespaard en hem, nadat ze hem op 20-30 minuten wandelen van de baan bewusteloos hadden geslagen, opnieuw op de baan zouden leggen, waar hij eenvoudig zou kunnen worden gevonden en opgepikt door aankomende wagens die hem vervolgens naar het ziekenhuis zouden kunnen brengen. Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat de taliban, die van oordeel waren dat verzoeker – zwaar toegetakeld – het leven had gelaten, dit geenszins deed om hem te redden doch zij integendeel een statement wilden maken en voorbijgangers een duidelijke boodschap meegeven welk lot zij zouden ondergaan bij tegenwerking.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich met dergelijk betoog bedient van een loutere post-factumverklaring die duidelijk na reflectie tot stand is gekomen om zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen. Verzoekers stelling in het verzoekschrift vindt immers niet de minste steun in zijn verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen: *“(…) Ze begonnen me te slaan op hoof met einde geweer. Dan verloor ik bewustzijn. Volgende wagen namen me mee en brachten me naar ziekenhuis. – Was u op een weg toen ze u sloegen en u het bewustzijn verloor? Neen, we waren 20 tot 30 min van de weg af. – U zei eerder dat er een wagen stopte en u bewusteloos lag liggen op de weg? Wanneer ik bewustzijn verloor was ik van de weg af, maar in ziekenhuis vroeg ik waar ze mij hadden gevonden en dat was op de weg. – De talibanleden die u sloegen, redden uw leven door u op de baan te leggen? Ik kan niet zeggen dat zij mij naar de baan brachten. Ik verloor het bewustzijn en kwam pas terug bij toen ik al in het ziekenhuis was Daar vertelden ze dat ik op de baan lag. – In de brief stond dat ze de verklikker vermoord zou worden zoals uw broer. Waarom vermoorden ze u dan niet? Ik weet de reden niet waarom ze me in leven lieten”* (administratief dossier, stuk 3, p. 18 en p. 21-22). Er kan overigens niet in alle redelijkheid worden aangenomen dat ervaren talibanstrijders verkeerdelijk zouden aannemen dat verzoeker het leven had gelaten en niet louter bewusteloos was. Zo zij daadwerkelijk een statement wilden stellen zoals wordt voorgehouden in het verzoekschrift, konden zij dit bovendien niet beter duidelijk maken dan door ook verzoeker net als zijn broer te vermoorden in plaats van hem slechts bewusteloos te slagen.

2.4.4. Tot slot merkt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen correct op dat verzoekers verklaringen inconsistent zijn waar hij enerzijds verklaart dat zijn stamleden negatief reageerden op de werkzaamheden van zijn broer, terwijl hij anderzijds aanhaalt dat er maar zes mensen op de hoogte waren van die werkzaamheden, namelijk zijn moeder, zijn vader, zijn tante, zijn oom, de schoonbroer van zijn vader en hijzelf. Deze inconsistentie kan geenszins worden verklaard door de stelling in het verzoekschrift dat verzoeker op geen enkel ogenblik aan de stamleden meedeelde wat de werkzaamheden van zijn broer betroffen maar dat zij dit op één of andere manier te weten kwamen waarna zij hun ongenoegen betuigden. De wijze waarop zij dit te weten zijn gekomen doet immers niets af aan de vaststelling dat verzoekers verklaringen strijdig zijn waar hij enerzijds stelt dat de stamleden problemen hadden met het werk van zijn broer (administratief dossier, stuk 3, p. 18) terwijl hij anderzijds voorhoudt dat behalve zijn familie niemand wist dat zijn broer als vertaler werkte. Verzoeker werd tijdens het gehoor overigens uitdrukkelijk met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd, waarop hij niet verder kwam dan te stellen als volgt: *“Ik refereerde naar stamleden, maar ik praatte over onze familie, misschien acht huizen in het dorp.”* (administratief dossier, stuk 3, p. 20), hetgeen haaks staat op zijn verklaringen in het verzoekschrift, waar hij het opnieuw duidelijk heeft over stamleden en niet over familieleden die hun ongenoegen lieten blijken over de werkzaamheden van zijn broer.

2.4.5. Waar verzoeker er ter verklaring van de in de bestreden beslissing aangehaalde vage, weinig plausibele en inconsistente verklaringen nog op wijst dat hij zeer traumatische gebeurtenissen heeft meegemaakt waardoor bepaalde feiten bewust worden verdrongen en het ophangen van een coherent verhaal bijzonder moeilijk is geworden, slaagt hij er niet in het minst in te overtuigen. Van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn veiligheid en zijn leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij bij machte is om een juist, precies en waarheidsgetrouw vluchtrelaas weer te geven en dat hij nauwkeurige, coherente en geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent de redenen die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten, ook al hebben deze gebeurtenissen een zware indruk nagelaten. Daargelaten verzoekers blote beweringen dienaangaande, kan uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan op generlei wijze blijken dat traumatische ervaringen hem zouden verhinderd hebben om volledige, coherente en geloofwaardige verklaringen af te leggen. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker tijdens het gehoor in staat was om gedetailleerde verklaringen af te leggen en beschrijvingen te geven. Bovendien werd door verzoeker op geen enkel ogenblik gewag gemaakt van psychologische problemen waardoor hij moeilijkheden zou hebben om zich bepaalde feiten te herinneren. Verzoeker brengt evenmin een medisch attest bij ter staving van zijn beweringen in dit verband.

2.5. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing op grond waarvan wordt besloten tot de weigering van de vluchtelingenstatus correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielaas. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd zoals blijkt uit wat voorafgaat, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die zij aanhaalt. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. De ongeloofwaardigheid van een asielaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen noch de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet hierbij bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54), wat in casu niet het geval is. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het asielaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.6.1. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas, toont verzoeker evenmin aan dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2, van de vreemdelingenwet.

2.6.2. Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurige geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in

het land van herkomst, in casu Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Voorts benadrukt de Raad dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen oordeelt op basis van de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing (SRB) "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict" van 15 juni 2012 en Subject Related Briefing "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" van 11 juli 2012), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat verzoeker de onveilige situatie in de provincie Baghlan kan vermijden door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Hoewel de situatie in Afghanistan in zijn algemeenheid en in de stad Kabul in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier, is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Kabul dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad leest in hoger aangehaalde SRB van 11 juli 2012 dat dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul een 'solide verbetering' vertoont sinds 2009. Volgens de informatie is de verbeterde toestand toe te schrijven aan efficiënt ingrijpen van het Afghaanse leger en politie. Het voornaamste optreden van de AGE's in de hoofdstad bestaat uit moordpogingen op hooggeplaatste regeringsfunctionarissen en voorts proberen ze een atmosfeer te creëren van onveiligheid veeleer dan pogingen te ondernemen om territorium en/of bevolking te controleren. Naast Bamiyan en Pansjir is Kabul een van de eerste provincies waar in juli 2011 een overdracht heeft plaatsgevonden van internationale naar Afghaanse troepen. Alleen in het district Surobi blijven internationale (Franse) troepen actief. In de SRB wordt ook omschreven om welk soort geweld het gaat in de stad Kabul: zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten, (bv. ambassades en overheidsgebouwen, hotels en gasthuizen waar buitenlanders verblijven), en Afghaanse en internationale troepen; er komen ook raketaanvallen voor en er vallen slachtoffers bij occasionele "force protection" incidenten; de stad heeft ook te maken met ontvoeringen van buitenlanders en hooggeplaatste en welgestelde Afghanen of hun familie in ruil voor losgeld maar het aantal kidnappings is eind 2010 sterk teruggefallen. Wat de geografische spreiding van het geweld in Kabul betreft wordt het volgende gesteld: strategische wegen en drukke invalswegen van en naar de stad vormen een doelwit voor bembommen en bomaanslagen op de talrijke Afghaanse en internationale patrouilles; aanvallen op "high profile" doelwitten die overwegend in het centrum gelokaliseerd zijn; de meeste aanslagen vinden in bepaalde zones plaats; acties van AGE's in politiedistricten met een weg naar Wardak en Jalalabad; politiedistricten met overheidsgebouwen en ambassades; de vlaktes rond de luchthaven, het westen van de stad en de buurt rond de weg naar Jalalabad zijn de meest geviseerde sites van raketaanvallen; en zelfmoordaanslagen kunnen voorkomen op de weg naar Jalalabad en de luchthaven, en in de wijk Wazir Akbar. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag en het patroon is dat de taliban duidelijk in de eerste plaats hoge overheidsdiensten, Afghaanse en internationale militairen en hotels waar Westerlingen verblijven, viseert. Het geweld is dus voor het overgrote deel "targetted" (SRB p. 7-9).

Uit de analyse van de veiligheidssituatie stelt de Raad vast dat er in Kabul "asymetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd en dat er een 'solide verbetering' is sinds 2009, al lijdt de stad wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's) meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen bepaalde risicogroepen (waaronder politie, leger, hoge regeringsfunctionarissen, en buitenlanders). Er wordt actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheids- en/of buitenlandse troepen anderzijds, systematische intimidatie door opstandelingen, gedwongen inlijving bij terroristische organisaties, en gevechten tussen rivaliserende facties. Het geweld in Kabul is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Met het louter betwisten van deze beoordeling van de veiligheidssituatie en de verwijzing naar recente rapporten waaruit moet blijken dat een terugkeer naar Afghanistan in het algemeen niet veilig is, dat het aantal veiligheidsincidenten nog is toegenomen en de veiligheidssituatie alarmerend is, dat het gewapend conflict een weerslag heeft op de ganse Afghaanse bevolking en dat er slechts weinig mensen door het gewapend conflict gespaard worden, rapporten welke overigens niet als bijlage aan het verzoekschrift worden gevoegd, brengt verzoeker geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier en die specifiek betrekking heeft op de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Ook verzoekers uiteenzetting omtrent de kwetsbaarheid van kinderen is te dezen niet dienstig. Uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt immers dat op basis van het medisch onderzoek dat werd uitgevoerd in opdracht van de Dienst Voogdij werd besloten dat met een redelijke wetenschappelijke zekerheid kon worden besloten dat verzoeker op datum van 6 juli 2011 een leeftijd had van zeker ouder van 18 jaar, waarbij 21,3 jaar een minimumleeftijd is (administratief dossier, stuk 11). Tot slot is ook de loutere verwijzing naar de volgens verzoeker bestaande situatie in zijn land van herkomst en de stelling dat er onvoldoende faciliteiten voor opvang en geen garanties voor een aanvaardbaar bestaan zijn voor terugkerende vluchtelingen alsook dat het duidelijk is dat tevens de armoedetoestand in Afghanistan de schending van de mensenrechten verergert, niet voldoende om aannemelijk te maken dat in hoofde van verzoeker een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient immers steeds *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Gelet op de informatie gevoegd aan het administratief dossier, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Kabul subsidiaire bescherming toe te kennen. Daar verzoeker geen concrete elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in de Kabul gemaakt door de commissaris-generaal, wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

De Raad wijst er in dit verband nog op dat het EHRM in de zaak N. tegen Zweden oordeelde dat hoewel er sprake is van serieuze mensenrechtenschendingen in Afghanistan, dit niet automatisch leidt tot schending van artikel 3 EVRM (N. v. SWEDEN (Application no. 23505/09), 20 juli 2010: "*Whilst being aware of the reports of serious human rights violations in Afghanistan, as set out above, the Court does not find them to be of such a nature as to show, on their own, that there would be a violation of the Convention if the applicant were to return to that country. The Court thus has to establish whether the applicant's personal situation is such that her return to Afghanistan would contravene Article 3 of the Convention.*"). De mogelijke schending van artikel 3 EVRM dient op individuele basis en aan de hand van de hertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht te worden. Algemeen kan worden gesteld dat ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoekende partij legt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626).

Verzoeker, die voldoende initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, brengt verder geen overtuigende argumenten aan waarom het voor hem onmogelijk is om zich te vestigen in het land waarvan hij de nationaliteit bezit, in een regio waar geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, zoals bijvoorbeeld in de hoofdstad Kabul. Verzoeker toont immers niet aan dat hij als volwassen, gezonde, alleenstaande jongeman, die tot de zevende graad naar school is geweest, die Dari spreekt en die als voormalig arbeider in de bouwsector over een professionele vaardigheid beschikt (administratief dossier, stuk 3, p. 4-5) niet in staat zou zijn om een job uit te oefenen en een woning te vinden in Kabul. Rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden, kan van hem dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich in de hoofdstad Kabul vestigt. Dit klemt des te meer daar zijn voorgehouden problemen met de taliban ongeloofwaardig werden bevonden. De loutere ontkenning door verzoeker van dit intern vestigingsalternatief is niet dienend.

In zoverre verzoeker erop wijst dat er geen enkel familielid van hem in Kabul verblijft, wijst de Raad erop dat ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) zich niet verzet tegen een intern vestigingssalternatief in Afghanistan. Het Hof oordeelde in de zaak Hussein tegen Zweden (Application

no. 10611/09) van 13 oktober 2011 dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief veilig te bereiken moet zijn, toegankelijk moet zijn en de persoon er zich moet kunnen vestigen (zie ook: EHRM Salah Sheekh tegen Nederland, 11 januari 2007, § 141; EHRM, Hussein tegen Zweden, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Hussein tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

2.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid om zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten en kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.8. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS